

E K F Ä N S B E R G E T

Var finns väl i världen
en fåbod som här
så tyst, så lugn bort från flärden.
I djupa skogen gömma hon är,
hit ställdes ofta färden.
Hit kommo fäderna, bröt mark
när nöden och djurfödan tröt.
De fattiga voro, men armen var stark
och åkrar de grävde och bröt.
Potatis och korn gav föda till mat
för folket - och höet för få
Svedjeland brändes besåddes med råg
och folket med glädje det såg.
Ej var det latmangöra allt det där
men trivsel och arbetsglädjen fanns.
Man drömde väl om bättre även här
men nöjsamhet var deras lans.
Med lie och orv, de slog slogar och myr
så höbördor blevo till lass,
Fick vinterhässjor med klenhö och starr
stå kvar vid myrslogen till vinterny.
Då selades hästen, med släden de for
över isfrusna sjöar och myr
efter höet som hässjats i sommaren förut
till småförs-mat för getter och får.
Vallkullan i morgonstund arla
skulle ysta, kärna, messmörskok göra.
Ge kriter o mjölka, kanske korn-knoppar mala
och seden på bete sin hjord hon förut.
Pinglor o skällor stör tystnaden i "skoga"
lurlock i kohorn, locklåt o sång,
korna de kommo i rader så trogna
sin "hölkulla" följde dom dagen så lång.

E.E. aug 2 -65